

str. 7 Čemu jsem se naučil v nemoci

Obsah

Technická kontrola se synem po svém boku.....2	Duchovní boj.....15
Jistoty v dnešní době.....3	Několik myšlenek z BŠP.....18
Pastýř5	Od konfliktu ke společenství?20
Čemu jsem se naučil v nemoci7	Kto znať, moze sobie nostalgicnie zašpievať.....21
Co mi může udělat člověk?10	Aktuality ze světa22
Křesť a Večeře Páně v dokumentech „Misie“13	Konference pro muže.....23
K 50. výročí úmrtí Andrzeje Cymorka.....14	Literární hlídka24
	Křesťanské společenství před sto lety26
	Aktuality z KS26

Technická kontrola se synem po svém boku

Začátkem letošního roku jsme se produbili do krásného sobotního rána. Měli jsme naplánovanou cestu do nedalekého Třince, protože jsme zjistili, že našemu autu končí dvouletá lhůta technické kontroly a je třeba udělat také ověření z důvodu nové pojistné smlouvy. Můj devítiletý syn si přál absolvovat tuto technickou prohlídku po mém boku. Souhlasil jsem a v duchu jsem si říkal: „Něco nového uvidí, něčemu novému se přiučí“. Nevěděl jsem však, že já budu ten, který se bude učit. A bude to lekce od Pána. Před samotnou prohlídkou pracovník státní technické kontroly provedl ověření výrobního čísla automobilu a pak se zeptal, jestli je někde vidět viditelné poškození karosérie. Ano, odpověděl jsem a ukázal na přední svítidlo a přední nárazník, na kterém byly skoro neviditelné škrábance.

Na to můj syn začal popisovat auto-nehodu, do které jsme se dostali vlivem zledovatělé vozovky pár dní před technickou prohlídkou. Naznačoval jsem synovi všemi dostupnými způsoby, že nechci, aby dál popisoval okolnosti nehody. Na to on se zaujetím začal popisovat nejenom okolnosti nehody, ale také poškození předního mlhového svítidla. Znovu jsem diskrétně naznačoval, aby již nic nemluvil, ale můj drahý syn popsal také způsob opravy tohoto svítidla, a to konkrétně, že jsem slepil závěsy svítidla sekundovým lepidlem. Tyto podrobnosti jsem sdělovat nechťel, a proto jsem byl na syna hodně nazlobený a důrazně jsem mu řekl, že už ne-

chci, aby během státní technické kontroly otevřel ústa.

Technická kontrola proběhla s veškerou pečlivostí, včetně proměření parametrů všech předních světlometů a na závěr zazněla otázka: „Povinnou výbavu automobilu máte v pořádku?“ „Ano“ řekl syn. Novou lékárníčku jsme zakoupili dnes ráno z důvodu této prohlídky. Otočil se směrem ke mně a říká: „To jsem snad, táto, říct mohl? Nebo ne?“ Musím vyznat, že tato situace byla pro mne velkou lekcí trpělivosti a sebeovládání.

Díky této zkušenosti jsem si ale mohl uvědomit, že náš milující otec v nebesích vidí naše životy poznamenané hříchem. My často vidíme pouze „malé oděrky“, ale náš Pán vidí to, co je opravdu „pokažené“, vidí důsledky života v hříchu, který působí věčné odloučení od Boha a narušení mezilidských vztahů.

Uvědomil jsem si rovněž, že se lidem často hodí sdělovat pouze část pravdy, jak to bylo i v mém případě. Někdy něco zatajit. Náš milující Otec v nebesích nám dal Boží slovo (Bibli), které jasně hovoří o následcích hříchu, a také popisuje úžasný Boží dar spasení v zástupné smrti a zmrtvýchvstání Pána Ježíše Krista, který je určen každému člověku. Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Řím. 6,23)

Jednou bude každý člověk souzen a hodnocen. Obstojí pouze ten, který svěřil svůj život do rukou Pána Ježíše Krista. Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. (Řím. 5,8-9).

V nejbližších dnech budeme prožívat velikonoční svátky. Budeme si připomínat dar spasení ve smrti a zmrtvýchvstání Pána Ježíše Krista. Nechť je tato skutečnost motivací k vděčnosti za tento dar, motivací k posvěcenému životu a službě na Jeho vinici.

Tomáš Niemiec

Jistoty v dnešní době

Naše křesťanské jistoty jsou založeny na Božím slovu a na Boží přítomnosti v našem životě.

Pán Ježíš Kristus nás ujišťuje: „Nebe a země pominou, ale má slova nepominou.“ (Mt 24,35)

1. Pán Ježíš Kristus je zdrojem pravdy.

„Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ (J 18,37) „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne.“ (J 14,6). „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ (J 8,31) Díky Němu víme pravdu o Bohu, že je našim milujícím Otcem, známe tajemství zla, které ničí život lidstva, známe tajemství vykopení z moci zla a smrti a zdroj nového života, známe také budoucnost, kterou nám ve své veliké lásce připravuje. „Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“ (Lk 19,10) Víme, že smyslem života není heslo „Tolik máš ze života, co si užiješ“, ale láska. Smíme vědět se stoprocentní jistotou, že smyslem života je láska k Bohu

a k bližním. *„Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. Miluj svého bližního jako sám sebe.“ (Mt 22,37) Víme, proč žijeme.*

2. Víme, v jaké době žijeme.

Žijeme v době před druhým příchodem Krista na tuto zem. Kristus nám odhalil mnohá znamení, která budou jeho příchod předcházet. Jeho prorocká slova se nyní naplňují.

Přibývá přírodních pohrom. *„Bude hlad a zemětřesení na mnoha místech.“ (Mt 24,7) „Budou znamení na slunci, měsíci hvězdách a na zemi úzkost národů, bezradných, kam se podít před řevem valícího se moře. Lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět. Neboť mocností nebeské se zachvějí.“ (Lk 21,25-26)*

Vztahy mezi lidmi se zhoršují. *„Věz, že v posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástaví, domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční, bezbožní, bez lásky, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, hrubí, lhotejní k dobrému, zrádní, bezhlaví, nadutí, budou mít raději rozkoš než Boha.“ (2 Tm 3,1-4)*

Války mezi národy šíří děs a hrůzu. *„Až uslyšíte válečný ryk a zvěsti o válkách, nelekejte se! Musí to být, ale to ještě nebude konec.“ (Mk 13,7) „Povstane národ proti národu a království proti království.“ (Lk 21,10; Mt 24,7)*

Pronásledování křesťanů narůstá. Křesťané jsou upalováni zaživa, stínáni, křížováni, mučeni k smrti a věznění v kovových přepravních kontejnerech. Každým rokem umírá přibližně sto tisíc křesťanů pro svou víru. *„Tehdy vás budou vydávat v soužení i na smrt*

a všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno.“ (Mt 24,9) „Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí.“ (J 15,18-19). „A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou... Každý, kdo se ke mně přízná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi.“ (Mt 10,28.32) „Kdo chce jít za mnou, zapřít sám sebe, vezmí svůj kříž a následuje mne. Neboť, kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej.“ (Mk 8,34-35; J 16,33).

Mnozí křesťané se stávají lhotežnými. „A protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých.“ (Mt 24,12) „Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký... Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech.“ (Zj 3,15-16) „Tehdy bude království nebeské, jako když deset družiček vzalo lampy a vyšlo naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných. Pošetilé vzaly lampy, ale nevzaly si s sebou olej... Potom přišly... a prosily: Pane, otevři nám! On odpověděl: Amen, pravím vám, neznám vás“ (Mt 25,1-12)

Evangelium se šíří mezi národy. „A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec.“ (Mt 24,14) „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal.“ (Mt 28,19-20) „A budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ (Sk 1,8) Děkujeme za všechny misionáře, kteří plní Kristův příkaz a nesou evangelium národům.

3. Pán Ježíš je s námi a učí nás žít; je skvělým Učitelem.

„A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,20). „Já jsem dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne. Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život; nezhynou na věky a nikdo je z mé ruky nevyrvu.“ (J 10,14.27) „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce; a naleznete odpočinutí svým duším.“ (Mt 11,29) „Hleďte především Boží království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6,33) „Nazýváte mě Mistrem a Pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem. Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat.“ (J 13,13-14) „Milujte své nepřátele. Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují.“ (Lk 6,27-28)

4. Pán Ježíš zasáhne brzy do dějin.

Apoštol Pavel napsal: „Hle, odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí proměněni. Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost... Pak se naplní, co je psáno: Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil!“ (1 K 15,51-54) „My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.“ (1 Te 4,15-17)

„Pravím vám: Té noci budou dva na jednom loži, jeden bude přijat, a druhý zanechán. Dvě budou mlít spolu obilí, jedna bude přijata, a druhá zanechána.“ (Lk 17,34-35)

5. Kristus odmění každého, kdo mu slouží.

„Správně služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi v radost svého Pána.“ (Mt 25,21) „Pojďte, požehnání mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou... Cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Mt 25,34-36.40)

6. Čeká nás nádherná budoucnost.

„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo... Opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,1-3) „A viděl jsem nové nebe a novou zemi... A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobena pro svého ženicha. A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: Hle, přibyték Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude, neboť co bylo, pomínulo.“ (Zj 21,1-4)

7. Pán Ježíš je zdrojem jistoty.

„Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky.“ (J 11,25) „Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.“ (Zj.1,17) „Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída nebezpečí nebo meč?... V tom všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani anděl ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši našem Pánu.“ (Ř 8,34-39) „Přinášejme tedy skrze Ježíše stále oběť chvály Bohu; naše rty nechť vyznávají jeho jméno.“ (Žd 13,15). Kristus nás ujišťuje: „Nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou.“ (Mt 24,35).

Stanislav Kaczmarczyk

Pastýř

Rád bych se vrátil k poslednímu evangelickému dni, který se konal loni v Třinci. Zanechal v mém srdci hluboký duchovní zážitek, ale zároveň mi připomněl velikou odpovědnost. Byl to den velkého Božího požehnání. Předem bylo domluveno, že o děti se postará a program pro ně zajistí příslušníci gutského sboru.

V neděli v třineckém chrámu se sešly rodiny z jednotlivých sborů naší církve k bohoslužbě. Po přivítání a zahájení sváteční bohoslužby pastor br. Michal Klus vyzval děti, aby v rámci písně přišly před oltář, kde jim bude uděleno požehnání. Při zpěvu písně pak pastor br. Vlastimil Ciesar vykročil od vchodových dveří. Jednou rukou držel za ručičku svého mladšího syna a druhou rukou pak držel za ručičku svou mladší dcerku. Takto spolu kráčeli uličkou. Před očima měli krásný oltář, jehož součástí je obraz prázdného hrobu. Bylo nádherné sledovat, jak za nimi vystupovali postupně z lavic další děti a připojovaly se k tomu zástupu. Nakonec celý prostor před oltářem byl zcela zaplněn. Dojetím se mi tlačily slzy do očí z radosti z tak velkého počtu dětí i z toho, že mezi nimi byla i moje vnoučata.

Tato událost mi připomněla práci vyšetřovatele policie. V jedné trestní věci bylo třeba vyslechnout „baču“. To nebylo příjmení ani přezdívka. To byl opravdový pastýř oveček. Po výslechu jsme si o tom jeho řemesle popovídali. On mi vyprávěl, že na jaře, když sníh opustí i ty nejvyšše položené pláně našich hor, vykročí s ovečkami na pouť za potravou do hor. A zde mi popsal to, co jsem viděl v kostele. Z jednotlivých domů se k němu připojovaly označené ovečky, aby bylo jasné, komu patří. Z hor se domů vraceli až s prvními sněhovými vločkami. Majitelé oveček si zas ty svoje brali do svých domovů.

Milí přátelé, každý z nás patří Pánu Bohu. On je naším stvořitelem, jsme Jeho „ovečkami“. Nebeský Otec nás vyslal na tuto zem a přidělil nám pastýře, kteří nás mají vychovávat a vést tímto životem.

Prvními pastýři dětí jsou rodiče. Od

malička jim mají číst z dětských Biblí. Učí je modlit se a sami jim jsou v tom příkladem. Při této výchově je třeba dětem ukázat na tu správnou cestu, po které je třeba kráčet. Tou správnou cestou mimo jiné je, že rodiče své děti posílají na nedělení školku.

Učitelé, učitelky nedělních školek jsou rovněž pro děti duchovními pastýři. Tito učitelé spolu s rodiči mají velkou odpovědnost, jak je budou vést a čemu je budou vyučovat.

V rámci konfirmační přípravy se dítě setkává s třetím pastýřem a tím je pastor sboru. Ten má děti hlouběji seznámit s Božím slovem, evangeliem a osobou Pána Ježíše Krista a vede je k rozhodnutí pro život s Kristem. Po konfirmaci se dítě stává členem Boží rodiny. Pastor, jakožto pastýř, má svěřené ovečky sytit na travnatých nivách a vodit je pít z pramenů živých vod. Pastor jako pastýř musí i střežit ovečky před nepřítelem, aby o žádnou nepřišel.

Pak na této zemi máme ještě jednoho pastýře, tím je biskup církve. Ten by měl být Bohu nejbližší a nejlíp by měl slyšet a rozumět Jeho hlasu. Proto biskup církve dohlíží a měl by být garantem toho, že jednotliví pastýři sborů vyučují té jediné cestě a pravdě, která vede k životu věčnému.

Je tu ještě jeden pastýř, ten první a poslední, kterým je sám Pán Ježíš Kristus. Od něho jsme vyšli a k němu do nebeského ovčince se zase vrátíme. Až skončí naše pouť po těchto pozemských cestách a horách, On bude tím, který nás podle označení rozdělí na ovečky a kozly. Máme jistotu, že jsme Božími dětmi? Máme jistotu, že naše jména jsou zapsána v knize života? Pokud mu patříme, můžeme mít jistotu, že si nás vezme tam, kde je On, a že s ním budeme žít ve věčné slávě.

Loňský evangelický den v Třinci mi znovu připomněl, že máme nést břemena jedni druhých, že se máme vzájemně mezi sebou milovat. Že máme na počátku brát za ručičky ty nejmenší a učit je žít a chodit cestou života věčného. Máme mezi sebou i takové, kteří již prožívají podzim života. Jsou duchovně silní, ale možná potřebují, aby je někdo vzal za ruku, potřebují se o někoho opřít, protože jejich tělo je slabé a jejich nohy jim už neslouží. Přitom by tak rádi ještě chodili mezi nás.

Máme mezi námi ještě jednu skupinu. Tou jsou ti, kteří ještě kráčí širokou cestou, protože si zamilovali tento svět se vším, co jim jeho dočasný vládce, ďábel nabízí.

I letos si připomínáme vykupitelné dílo Pána Ježíše Krista, které vykonal na kříži Golgoty. Umíral za všechny hříšníky. On chce, aby všichni poznali pravdu a byli zachráněni.

Proto bych vás chtěl všechny vyzvat k modlitebnímu boji za naše děti, naše nejstarší i za ty, kteří v našich rodinách ještě bloudí ve tmě tohoto věku. Bojujme na modlitbách za to, aby každý z nás, z našich blízkých a drahých viděl za smrtí, za prázdným hrobem vzkříšeného Krista a život věčný.

„Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít“. (J 11,25)

Jiří Folwarczny

Čemu jsem se naučil v nemoci

Člověk má v srdci mnohé plány, stane se ale, co chce Hospodin. (Př 19,21)

Změna plánů

Všichni máme svoje plány, každý z nás si svůj život nějak představuje a nějak plánuje. Pro mladého člověka, který právě úspěšně dokončil svá vysokoškolská studia, by měly být tyto dny nejradostnějšími chvílemi jeho života a začátkem něčeho, na co se celý život těšil a připravoval. Takto jsem si to nějak podvědomě plánoval, avšak stalo se něco jiného. V létě tomu budou dva roky, co se na univerzitě, kde jsem studoval, konalo slavnostní zakončení studia – promoce. Nestranný pozorovatel by řekl, že jsem musel být šťastný, když jsem tam stál vpředu. Ale šťastný jsem nebyl, už mne totiž začínala velmi bolet hlava. Již několik týdnů předtím jsem zcela ztratil chuť k jídlu, což bylo u mě minimálně velmi nepřírozené. A vůbec, nějak jsem ztratil chuť do života.

Když jsem tam tak stál na piedestalu univerzitní slávy, přál jsem si, abych už byl doma a bylo po všem. Následující den jsme jeli shodou okolností ještě jednou na promoci, tentokrát na promoci mého bratra. Tam se mi pohoršilo, hlava mi chtěla prasknout a bylo mi zle. Neměl jsem sílu ani stát na nohou. Těmto příznakům jsem stále nepřikládal zásadní význam, ale když jsme pak večer přijeli po promociích domů, vše vyústilo do stavu, kdy jsem ztratil rovnováhu a nedokázal jsem normálně chodit. K tomu se přidala nevolnost a prášky od bolesti nechtěly zabírat.

Ráno jsme jeli k doktorovi a ten mi

sdělil, že je třeba provést nepříjemné vyšetření, aby se vyloučila meningitida. Toto podezření na zápal mozkových blan se žel potvrdilo. První den mého pobytu v nemocnici za mnou přišli mí nejbližší a plakali. Nerozuměl jsem tomu, ale pomalu mi to docházelo: můj život a zdraví jsou ohroženy. Tady jsem si poprvé v životě reálně uvědomil, že teď doopravdy mohu zemřít nebo se stát postiženým. I když jsem si možnost smrti teoreticky vždy připouštěl, prakticky jsem si realitu tohoto ohrožení uvědomil až teď. A tehdy se ve mě začalo něco dít, co sice nikdo neviděl, avšak co bylo mnohem intenzivnější než dokonce ono tělesné prožívání bolestí spojených s touto nemocí.

Směs emocí a myšlenek

Prožíval jsem škálu a směs emocí a myšlenek, které mi měnily pohled na sebe sama a můj život. Velice silné byly především: pokoj, radost a strach. Při tom všem ohrožení jsem prožíval zvláštní pokoj, vědomí že můj život je pevně v Božích rukou, pokoj, že toto je Jeho cesta pro mne, pokoj že On je teď se mnou. Bylo to tak silné a reálné, že mě až překvapoval fakt, že nemusím o tento pokoj usilovat. Prostě zde byl, Pán mi ho dával. Ani na chvíli mě nenapadla myšlenka výčitek vůči mému Bohu, že to dopustil. Naopak byl jsem šťastný, že můj milující nebeský Otec je v tomto těžkém okamžiku se mnou.

Prožíval jsem však také radost, doslova štěstí, z toho, že jsem konečně sám a mohu bez výčitek odpočívat. Poslední měsíce před začátkem mé nemoci byly totiž velmi náročné a já jsem neuměl a ani nedokázal najít čas na odpočinek. Proto jsem nyní na nemocničním lůžku byl nadšený, že mohu vydechnout bez obav z toho, že mne

bude zase drtit můj kalendář a seznam úkolů. Přitom jsem měl výhled, že na lůžku strávím ještě dost dlouhý čas. Nyní chci říct, že jsem se ležením na lůžku opravdu až přesytil.

Avšak tyto příjemné emoce střídaly zvláštní vlny strachu. Báł jsem se hlavně toho, co bude s mou manželkou a synem, kdybych zemřel. Nebo co by bylo, kdybych se stal mentálně či tělesně postiženým či poznamenáným. Jak to zvládnou? Nebude můj syn později mému milujícímu Pánu vyčítat, co se mu přihodilo s jeho tátou?

Zneklidňovala mne ještě jedna linie myšlenek. V tomto soudném roce, jsem byl už třetí z našeho sboru, kdo byl v ohrožení zdraví svého mozku. Uvědomoval jsem si, že moje sestra v Kristu - Eva svou mozkovou příhodu přežila velmi zázračně, ale dlouhodobě musí bojovat a těžce usilovat, aby pomalíčku získávala schopnosti, které normálně člověk považuje za samozřejmé. Další byl mladší bratříček v Kristu, kterého si Pán nakonec k sobě vzal a svou nehodu nepřežil. A mně se honily hlavou otázky, proč by to u mne mělo být jinak?

Dodnes neznám odpovědi. Víím jen to, že Pán mi daroval nejpřímější cestu k uzdravení, jakou jsem si přál, i když jsem strávil na nemocenské dlouhých devět měsíců. Nemám žádné následky ani omezení. Za to patří sláva jen Jemu. Pokaždé když slyším nebo čtu o lidech, kteří jsou poznamenáni nemocí, víím, že to, že mě bylo darováno zdraví, je jen a pouze Jeho dar.

Boží poučení v nemoci

Pán mne skrze tuto nemoc naučil několik věcí:

1. Uvědomil jsem si, v čem jsem v životě nahraditelný a v čem ne. Uvědomil jsem si, že kdyby si mne Pán odvolal,

tak moje vzdělání, kariéra, majetek a zájmy by prostě najednou neměly žádnou hodnotu.

2. Uvědomil jsem si, že dokonce ve službě, kterou dělám, mne mohou nahradit jiní lidé. Dnes v tomto světle chápu věci tak, že služba je Boží povolání pro mne, kterému se mohu a mám věnovat, a to ne protože „to nikdo jiný za mne lépe neudělá“, ale proto, že je to Boží povolání a především jeho dar pro mne. Služba Jemu je moje vyjádření vděčnosti za to, co On pro mne na kříži udělal. Služba Jemu je obrovská výsada, že se mohu zapojit do nádherného díla spásy, které On sám vede, a já mohu být součástí něčeho, co má smysl a dělá mi obrovskou radost.

3. Uvědomil jsem si ale rovněž, že je oblast, ve které by mne lehce nahradit nešlo, a to v mé rodině jako otce a manžela. A to mne napomenulo, protože často mám tendenci zanedbávat právě svou rodinu na úkor mých povinností a zájmů. A to je špatně, protože před Pánem jsem duchovně zodpovědný především za ně. I když si toto uvědomuji, stále to často nezvládám.

4. Uvědomil jsem si však, že ohromným bohatstvím, s ničím nesrovnatelným a pro mne nenahraditelným je skutečnost, že patřím Kristu. On mě přijal jako své dítě a i když se stane cokoli, dokonce i kdyby můj život měl tady na zemi skončit, vím, že nic mne neodtrhne od jeho lásky. A vím, že v jeho rukou je také má rodina i služba a že On vše bude vést podle své vůle.

Musím však vyznat, že i když jsem si toto vše uvědomil, neznamená to, že podle toho nyní vždy žiji. K tomu abych žil život, který se líbí Bohu, mi nestačí uvědomění, ale potřebuji Jeho sílu a vedení neustále.

5. Náš Pán mě také naučil jednu

zvláštní lekci. I když jsem koncem roku už dokázal chodit a byl jsem soběstačný, stále jsem nebyl v pořádku. Měl jsem totiž pocit, že se ze mně stalo emocionálně třináctileté děvče v pubertě. Rozbrečel jsem se kvůli sebe-menšímu nesmyslu a z druhé strany jsem se vztekal a panikařil kvůli maličkostem a nesmyslům.

To mne zcela vyvedlo z mé dřívější představy a předpokladu, podle něhož jsem pyšně soudil ostatní lidi. Až nyní jsem si uvědomil, jak rychlý jsem k tomu, abych někoho odsoudil za afektované, neurotické, přecitlivělé nebo výbušné chování. A teď v této mé nemoci, když jsem nebyl schopný ovládat mé pocity a zvládat své reakce, jsem uviděl, že to, za co jsem jindy odsuzoval ostatní, sám absolutně nezvládám. Až teď jsem trochu lépe začal chápat, proč Boží slovo tolikrát varuje před souzením a odsuzováním jiných lidí. Jen On sám nám rozumí a je spravedlivým soudcem.

6. Poslední věc, kterou jsem si uvědomil, je to, že nejsem jako křesťan sám. Viděl jsem, že tady na Slezsku a jinde jsou desítky, možná i stovky úžasných, milujících lidí, kteří za mě bojovali na modlitbách. A vím, že mezi ně patří i mnozí z vás. Chci Vám proto alespoň takto vyjádřit vděčnost a říct: Děkuji. Vím, že právě vaše modlitby si Pán použil.

Nakonec musím vyznat: „*On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slito-vání...*“ Jen Jemu patří sláva.

Bolek Taska

Co mi může udělat člověk?

(Biblické zamyšlení pronesené na Štěpánské setkání 26. 12. 2014 v Českém Těšíně)

Pronásledování křesťanů v minulosti a dnes

Dnes a denně slyšíme mnoho smutných zpráv o pronásledování, mučení a zabíjení křesťanů ve světě. Ale není to příliš dávno, kdy i v naší zemi bylo pronásledování kvůli víře blíže než dnes. Mnozí z vás si jistě dodnes dobře pamatují některé zákony a paragrafy z dob komunismu, které poskytovaly nespočet možností, jak v praxi důkladně prověřit důvěru věřících v Boží moc.

Např. paragraf 14 Ústavy ČSSR z 9. Května 1948, který stanovil, že veškerá výchova a vyučování musí být vedena v souladu s vědeckým poznáním a nesmí být v rozporu se zájmy lidově demokratického zřízení, vedl v praxi k radikálnímu omezení výuky náboženství, což by ještě nemuselo být nejhorší. Měl však za následek i prosazení tzv. vědeckého materialismu a dalších komunistických východisek jako jediných

ideologických základů státem řízené výchovy a výuky. To už mělo horší důsledky v podobě odírání vyššího vzdělávání a pozic ve školství věřícím lidem.

Takže když vás horlivý komunistický soused viděl, jak jdete třeba právě na štěpánské setkání a dostalo se to do vašeho posudku, nemuseli jste se dostat na vysokou školu, i když jste udělali všechny zkoušky na výbornou.

Nebo paragraf 17 ústavy stanovoval svobodu konání náboženských úkonů, ale zároveň pravil, že je nelze zneužívat k nenáboženským účelům či je praktikovat v rozporu s veřejným pořádkem a dobrými mravy. V praxi byl zneužíván hlavně k odůvodnění zákazů všech aktivit církve mimo prostory kostelů a k navození trestnosti u běžných náboženských úkonů.

Když jste s mládeží vyrazili na pobyt nebo přechovávali doma křesťanskou literaturu ze zahraničí, hrozila vám aplikace paragrafu § 178 trestního zákona č. 140/1961 Sb., čili trestný čin maření dozoru nad církvemi a náboženskými společnostmi. Odpovídající trestní sazby by vám jistě dohledali znalci tehdejšího práva.

A co teprve hrdelní tresty (v nejkruťším možném provedení) kvůli víře v Ježíše někde v oblasti Mezopotámie či severní Afriky, kterých jsme svědky dnes a takřka denně.

Co bych dělal, kdybych stál před rozhodnutím: víra, nebo trest? Anebo rozhodnutí víra, nebo újma a omezení. Na tuto dnes a v našich současných zeměpisných polohách možná poněkud hypotetickou otázku si chceme dát zcela nehypotetickou odpověď a povzbuzení. Tentokrát se zaměříme na slovo z listu Židům 13,6: *Proto smíme říkat s důvěrou: „Pán při mně stojí, nebudu se bát.*

Co mi může udělat člověk?'

Mám vás i sebe povzbudit ke stejnému prohlášení s důvěrou: Pán při mně stojí... Ale proč to tak s důvěrou můžeme říkat? Proč byl o tom přesvědčen i pisatel listu Židům? A čím nás může povzbudit? V našem textu najdeme jeden důvod a jedno povzbuzení.

Důvod k důvěře

Hlavním důvodem, proč smíme zachovat důvěru v časech těžkých zkoušek a pronásledování spočívá v tom, kdo onu výzvu k důvěře vyslovuje. Do vídáme se to o verš dříve (Žd 13,5): *Vždyť Bůh řekl: ‚Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.‘* Právě proto, že to neřekl nikdo jiný, než Bůh, má autor listu Židům odvahu říci: „nebudu se bát“. Protože Bůh řekl..., proto smím říkat s důvěrou... Plně se spolehl na toho, kdo dal své slovo. Stačí nám to také?

Tento důvod, vlastně Bůh sám, je absolutním základem pro odvahu ve zkouškách. Bez něho žádný jiný důvod nebo jiné povzbuzení nemá valný smysl. Potvrzuje to i závěr nejbližší pasáže: *Ježíš Kristus včera i dnes, tentýž i na věky...* (v. 8) Tuto větu můžeme mít problém přijmout vážně už jen proto, že jsme ovlivněni postmoderní relativizací všeho. Na univerzitách se učíme zpochybňovat vše, abychom dospěli k lepším závěrům. Slova jako „nikdy“ rozumíme jako „dlouho – dokud nedojdeme k něčemu lepšímu“. Ale některé věci se musíme naučit brát takové, jaké jsou, a jak byly myšleny. Zvláště, když je vyslovuje Bůh. Zapamatujme si, že „nikdy“ u Boha vždy znamená opravdu „nikdy“.

Netoužím se dívat na videa poprav křesťanů i jiných nemuslimů v Islámském státě, kterými je zaplaven inter-

net. Jednou mne však zaujal odkaz jistého kazatele na jedno takové video s poznámkou: „měli byste si to pamatovat, až vám budou říkat, že zapřením Krista zachráníte svůj život“. Tragičtější video jsem snad neviděl: mladý muž byl donucen modlit se modlitbu, v níž se zřekl křesťanství a přestoupil na islám. Když to dořekl, obklopen ozbrojenci, velitel řekl: „Tys to jen hrál, vůbec jsi to nemyslel vážně – stí! Zastřelit by bylo příliš milosrdné...“ Tohle si skutečně chci pamatovat: že totiž jediný, komu stojí za to plně důvěřovat dokonce i při pohledu do hlavně pušky, je sám Bůh. Byl to přece On, kdo řekl „*Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu*“.

Situace, kdy potřebujeme pomoc

Aby nebylo mýlky: měli bychom si to pamatovat nejen tehdy, když přijdou kati, ale také tehdy, když nám budou slibovat kariéerní růst za cenu kompromisů vůči Božím očekáváním, když nám budou nabízet atraktivnější život za cenu zvlažnění víry, když se nám bude zdát, že více „in“ budeme tehdy, když Ježíše uděláme spíše našeho občasného pomocníka, než našeho Pána. Dokonce i tehdy, když se ti bude zdát, že tě tvá víra omezuje v hledání životního partnera, čas letí a ty chceš vzít život do svých rukou. Nebo když prožíváš manželskou krizi a máš dojem, že tvá důvěra v Boha zde nic nezmuže, a že když tě opustil Bůh, máš taky právo udělat něco, co se nelíbí Jemu. Nebo když tě nechá věřící holka a ty začneš mít dojem, že pokud si nezačneš hledat i mimo církve, tak se snad nikdy nevdáš či neoženíš.

Tyto úvahy vyslovuji na základě ještě jedné zajímavosti našeho textu, na kterou bych rád upozornil: na kontext tohoto zaslíbení. Jde vlastně o citát ze

Žalmu 118,6-7. Ono zaslíbení Boží pomoci je tam vysloveno v situaci ohrožení ze strany lidské moci. Možná si vybavujete známý „prostřední verš celé Bible“, Žalm 118,8 (a následující)? „*Lépe utíkat se k Hospodinu, než doufat v člověka. Lépe utíkat se k Hospodinu, než doufat v knížata.*“ V kontextu celého listu Židům jde vlastně také o něco podobného (je psána do situace různých zkoušek a pokušení odpadnout), ale kapitola 13 situaci zajímavým způsobem konkretizuje. Zde stojí zaslíbení tváří v tvář ohrožení ze strany lidských vnitřních tužeb v oblasti manželství a vztahů (chcete-li, hrubě řečeno, sexu; viz verš 4) a peněz (verš 5, potažmo i 2).

Když to shrneme, máme zde trojici nebezpečných situací, ve kterých potřebujeme boží pomoc a blízkost: moc, vztahy (sex) a peníze... A do všech těchto situací nám má neustále znít Jeho, nikoliv jen naše, lidské slovo útechy: „*Proto smíme říkat s důvěrou: „Pán při mně stojí, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?“*“

Povzbuzení z dobrých příkladů

Výše uvedené vyznání, k němuž jsme dnes zváni, doplňuje list Židům také jedním konkrétním povzbuzením (když pomineme povzbuzení plynoucí z verše 8, které jsem zmínil už dříve). Je obsažen ve verši 7: „*Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře!*“ Povzbuzením pro naši důvěru v Boha nám mají a mohou být příklady souvěrců, kazatelů, apoštolů a mučedníků.

Když hovoříme o Bohu jako základním důvodem naší důvěry, může nám to znít poněkud abstraktně. Někdy potřebujeme příklady toho, jak to funguje

v praktickém životě. O tom je ostatně Církev: prostor pro sdílení se s tím, co znamená následování a okoukávání toho, čím je víra v praxi. Zatímco naši současníci patří stejně jako my stále ještě do „církve bojující“ (a cíl je před námi), u těch, kteří nás už předešli do věčnosti, můžeme sledovat život i z pohledu završení jejich víry. Žijící vzory mohou zklamat, vzory těch, kteří zemřeli v Pánu, jsou v tomto ohledu bezpečnější, lze-li to tak říci. A proto nás list Židům intenzivně zve k přemýšlení jak o Boží slávě, moci a věrnosti, tak také o příkladech lidí, kteří Boží slávu, moc a věrnost viděli a celým životem do svědčili.

Jak to může vypadat prakticky? Třeba tak, že se při studiu Bible zaměřím na osudy lidí, na jejich vztah k Bohu, jako na vzory pro mou víru. Tak to dělá sám list Židům v kapitole 11. Ale v našem textu přidává také výzvu ke studiu života mimobiblických vzorů víry. Z toho si pro sebe беру následující praktické rady:

1. Na seznam knih k přečtení pravidelně zařazuj životopisy nějakých důležitějších postav z církevních dějin.
2. Všímej si příběhů současných mučedníků.
3. Sleduj život starších lidí víry ve svém okolí.
4. Dívej se na životy svých vzorů z perspektivy jejich smrti.
5. Není zdrávo si jakékoliv vzory víry idealizovat. Nikdo není bez chyb. Ale učit se od nich můžeme mnohému. Jak tomu, co dělat, tak tomu, co nedělat. Máme následovat jejich víru, nikoliv jejich chyby (v. 8).

Zkoušky všeho druhu přicházejí a budou přicházet. Někdy je zlo kolem nás poněkud „zředené“ (nikdo nás nezabíjí pro víru), jindy „neředené“, jak to

někdo nazval s odkazem třeba na praktiky tzv. Islámského státu a jeho vraždy stovek a tisíců lidí jen pro jejich víru. Ať už nás ohrožuje cokoliv, potřebujeme se učit pevně držet Božích zaslíbení. Kéž s každou zkouškou roste naše vytrvalost, naše radost z Boží moci a pokojná naděje pro vše, co přichází.

Martin Piętak

Křest a Večeře Páně v dokumentech „Misie“

Otázky spojené se křtem vždy zaměstnávaly probuzenecká hnutí, a bohužel často tyto otázky vnášely do společenství sester a bratří rozdělení a napětí. Roku 1988 přijalo tehdejší ilegální hnutí „Misie“ dokument nazvaný „Zásady misijní práce na Těšínském Slezsku v ČSSR“, kterými jednak vymezilo své věroučné směřování, jednak i svou organizační strukturu, která se po sametové revoluci stala základem struktury Křesťanského společenství – Společnosti Křesťanské. Součástí Zásad je i stručná kapitola o křtu a Večeři Páně. S ohledem na citlivost problematiky křtu v souvislosti s vypořádáváním se Misie s tehdy aktuálními letničními naukami byl k zásadám připojen ještě obsírnější dokument věnovaný pouze křtu, nazvaný „Náš pohled na biblickou nauku o křtu“. Misijní hnutí se snažilo v obou dokumentech soustředit pozornost na znovuzrození a posvěcený život křesťana a sporné otázky označit za druhořadé. Obě pasáže věnované svátostem v dokumentech z roku 1988 přetiskujeme níže.

Křest a Večeře Páně

1. Podle Božího Slova k posvátným úkonům Kristovy církve patří křest a Večeře Páně.
2. Křest vodou je neopakovatelný akt. Není středem našeho zvěstování. Písmo Svaté zdůrazňuje znovuzrození čili křest v Duchu svatém (Ef 4,5; Mt 3,11; Sk 1,5; J 3,5), který se uskutečňuje při znovuzrození.
3. Večeře Páně je nejvznešenější chvíle setkání Pána Ježíše Krista s věřícími v Něho, které se uskutečňuje po předchozím vyznání hříchů a odpuštění.

Náš pohled na biblickou nauku o křtu

1. Křest svatý je činností církve Kristovy, konanou veřejně na rozkaz Pána Ježíše. Je viditelným znamením přijetí do Jeho církve a vyznáním víry.
2. Hlavním obsahem a smyslem zvěstování Evangelia je přijetí i víra v Ježíše Krista a praktický život s ním, ne různé praktiky křtu vodou.
3. Podmínkou křtu je víra, která je rozhodující pro naši spásu. V případě nemožnosti není křest vodou pro spásu nezbytný. Zato nezbytným je přijetí Pána Ježíše a znovuzrození – křest Duchem Svatým.
4. V křesťanství jsou různé formy křtu vodou. Ten, kdo křtí, i ten, kdo touží po křtu, u dětí rodiče, musí být přesvědčený, že křest je vůlí Boží. Pak jsou věk, místo, množství a druh vody, jakož i další vnější záležitosti druhořadé a nepodstatné. Jejich nebiblické zdůrazňování narušuje jednotu.
5. Pro pořádek ve sborech se k výkonu křtu ustanovují bratři podle Božího Slova a s modlitbou. Kdo byl pokřtěn jako dítě, musí,

když uvěří, vědomým rozhodnutím a veřejným vyznáním vzít svůj křest na sebe a nepotřebuje být znovu pokřtěn. Ti, kdo uvěřili a nebyli pokřtěni, se obrátí na vedení Místního výboru společenství s prosbou o křest.

6. Křtu předchází seznámení s evangeliem, biblickou cestou spásy a života, pokání a vyznání hříchů, vyznání víry v Ježíše Krista a projevení vůle jít dále po biblické cestě života.
7. Křest svatý je velikým Božím darem a důvodem naší vděčnosti.

K 50. výročí úmrtí Andrzeje Cymorka

Andrzej Cymorek patřil ke klíčovým osobnostem „Těšínského zázraku“ – duchovního probuzení, které zasáhlo náš region na počátku 20. století. Po vzniku Křesťanského společenství (Społeczności Chrześcijańskiej) působil jako její první plnoúvazkový tajemník.

Narodil se roku 1882 v Neborech. Během školní docházky mu krátce po sobě zemřeli oba rodiče; o malého Andrzeje pečovali jeho další příbuzní. Vyučil se řemeslu a studoval při zaměstnání. Byl samoukem v oblasti hudby a svého nadání využíval ve službě Pánu. Již jako mladík kolportoval Bible. Bohoslovecké vzdělání získal v biblické škole „Misie pro jihovýchodní Evropu“ v Hausdorfu. Po studiích zvažoval misijní cestu do Afriky či emigraci do Ameriky,

kde žil jeho starší bratr, nakonec však zůstal doma. Přijal zde na plný úvazek službu sekretáře Křesťanského společenství. Řídil jeho vydavatelskou činnost, zejména časopisy „Słowo Żywota“ a „Głosy Kościelne“, vedl pěvecké sbory, organizoval mládežnická setkání a sjezdy, navštěvoval věznic. Připravoval programy biblických hodin a rozpisy služeb řečníků, sám také velice často kázal. Farář Władysław Pilch o něm řekl: „Przemówienia jego mogą być wzorem dla teologa. Budowa zdania, myśl przewodnia, trafne przykłady stanowią całość i przykuwają uwagę słuchacza.“ Vedle Andrzeje Hławiczky a Pawła Sikory byl Cymorek hlavním spoluvůrcem zpěvníku „Harfa syjońska“ (1906). Na evangelizacích zpřístupňoval biblické poselství pomocí dramatizací – k populárním scénickým dialogům patřil rozhovor mezi věřícím a nevěřícím, který odehrál společně s bratrem Robertem Kożusznikiem.

V meziválečném období rozšířilo polské Společenství v Cieszynie svou spolupráci s probuzeneckými kruhy na celém tehdejší území Polska; sekretář Cymorek jezdil do Poznaně, Kalisze, Łodzi, Warszawy, Nowego Sącze a jinde. V témž období se Andrzej Cymorek stal presbyterem a posléze i diakonem evangelického sboru u Ježíšova Kostela v Cieszynie. Roku 1942 se stal i sekretářem tohoto sboru. Po druhé světové válce se věnoval zejména práci v nedělních besídkách. Roku 1947 zemřela jeho žena Zuzanna. V témže roce stanul jako předseda nakrátko v čele polského Křesťanského společenství před jeho zrušením. Zemřel 24. května 1965. Jeho potomci žijí v Americe, odkud před nedávnem odevzdali Cymorkovu písemnou pozůstalost do Archivu a knihovny B. R. Tschammera v Cieszynie.

Bronisława Uher, členka sboru v Cieszyne a někdejší učitelka nedělních besídek, na Andrzeje Cymorka před třemi lety vzpomenula těmito slovy: „*Wielu człowiek tyn musioł mieć siły do telkowych obowiónsków. Tela roboty dla Pana przez telkowne roki zrobić, wiela wytrwałości i mocy, a Andrzej Cymorek nie był mocarny, ale raczy zawdy na zdrowiu słabowity. To Pónbóczek, to Pan Jezus kierymu służył, stoł zawdy wedle i nim kierował. Andrzej Cymorek był to człowiek modlitwy nakierowany na Chrystusa. Jemu był oddany do końca. Życie zakończył w pieknóm niedziele, majowy wieczór 1965 roku, sprawny do końca, ułożył się do snu i zasnął na zawsze. Podziynkujmy Pónbóczkowi za niego.*“

Daniel Spratek

Duchovní boj

Rozdílné pohledy na duchovní boj

Apoštol Pavel říká, že křesťané (věřící lidé) vedou duchovní boj, který je namířen proti duchovním mocnostem: *Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.* (Ef 6,12)

V křesťanství dnes existují rozdílné pohledy na věc duchovního boje. Ten byl původně chápán jako odpor vůči pokušení, vytrvalost v těžkostech a důvěra, že Bůh má v utření svůj záměr. Příkladem takového postoje je Jób, na kterého satan silně utočil a prožíval těžké duchovní boje. On se však primárně satanem nezabýval, tím nejdůležitějším v tomto jeho duchovním boji byl jeho

vztah k Bohu, vytrvalost a věrnost v soužení.

V posledních desetiletích vstupují do pojmu duchovního boje nové pohledy. Tento pohled je zaměřen na osvobození z útlaku či svázanosti démony, kteří jsou údajně původcem některých problémů jako hříchy, závislosti, nemoci, zvláště psychické. V tomto kontextu se pak setkáváme se svazováním či vymítáním démonů (exorcizmem) jako řešením duchovních či morálních problémů u **věřících lidí**.

V této souvislosti jsou populární některé další názory:

Podle těchto nových pohledů je zapotřebí při evangelizaci nových oblastí vyhánět démony z určitých teritorií, osvobodit oblast od tzv. *teritoriálních duchů* či démonů, tzv. „pročistit nebe“. Tento názor byl rozšířen především díky knize známého misiologa Petera Wagnera s názvem *Teritoriální duchové*.

V případech některých těžkých duchovních problémů je nutno hledat v rodině tzv. *generační démony*. Hřích určitého předka způsobuje, že satan buduje v určité rodině svou pevnost, a duchovní problémy potomka jsou způsobeny pak tímto zlým duchem.

Problém teritoriálních démonů

V čem je takové chápání duchovního boje problematické? Názor o duchovním boji a teritoriálních duších byl na začátku 90. let minulého století značně propagován Křesťanskou misijní společností a časopisem *Život víry*. Tyto názory mě vyprovokovaly k tomu, že jsem musel důkladně a opakovaně přečíst *Skutky apoštolů*. V této biblické knize, která popisuje úplné prvopočátky misie a evangelizace však jen stěží lze najít podporu pro takové misijní metody. Podívejme se, jak apoštolové evangelizovali panenské

oblasti. Neprováděli žádný teritoriální exorcismus. Šli s modlitbou, hlásali slovo, snášeli utrpení, bojovali s falešnými učenými, ale nevymítali zlé duchy z nějakých oblastí. Také v apoštolských listech nenajdeme oporu pro provádění teritoriálního exorcizmu při misii a evangelizaci.

Démoni a věřící člověk

V Božím slovu nenajdeme ani jedno, jediné místo, které by hovořilo o tom, že **věřící člověk** může mít démona, nebo že z věřícího člověka je zapotřebí vymítat zlého ducha. Věřící člověk patří Kristu a nemůže být posedlý, respektive nemůže být obýván či kontrolován démonem.

Věřící člověk je v Kristu. *Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové!* (2 K 5,17). V Kristu jsou přerušena všechna prokletí a odsouzení: *Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši* (Ř 8,1). Věřící člověk nemůže být posedlý. Se svými problémy se máme obracet k Bohu, rozmlouvat s Bohem, a ne s démony či satanem. Satan a démoni nemají být hlavním předmětem našeho zájmu, protože Bůh má vše pod kontrolou. On ovládá ďábla, má pod kontrolou démony. Když se obrácíme k démonům, přisuzujeme jim příliš velký význam a příliš velkou moc. Démoni skutečně existují, máme mít respekt před těmito mocnostmi, ale nemáme důvod se jich obávat, pokud patříme Kristu a jsme obmyti jeho krví.

Při exorcistických procedurách existuje také nebezpečí „*křesťanského spiritizmu*“ – tj. oslovování démonů, dotazování se jich na jméno. V těchto situacích se „postížená osoba“ se stává médiem. Nikde v Bibli není návod k takovému jednání.

Satan není anti-Bůh

Tím nechci popírat, že nás satan může pokoušet, může se nás snažit obelstít, může nás nesprávně obviňovat z hříchů, které nám byly již odpuštěny. Může způsobovat různé problémy, dokonce i nemoci, jak to bylo u bohobojného Jóba. Satan je však plně pod Boží kontrolou a nemůže si dělat, co chce.

Za výše uvedenými zkreslenými pohledy na duchovní boj se může do určité míry skrývat nesprávný pohled na boj zla s dobrem, který pochází z pohanství. Tento pohled se jmenuje *dualismus*. Podle tohoto názoru jednou vítězí dobro, jindy vítězí zlo a tomu dobrému se jakoby věci vymykaly z kontroly. Toto je pohanský pohled a odpovídá spíše východním náboženstvím než křesťanství (např. taoizmu, kde dobro a zlo neustále mezi sebou zápasí). Satan je nebezpečný, ale jeho moc je omezena a kontrolována. On není nějaký anti-Bůh, ale je „pouze“ padlý anděl. Všimněme si, že věřící Jób se ve svém utrpení, kdy na něj satan tvrdě útočil, obracel k Bohu, a satanem se vůbec nezabýval. Jeho duchovní boj spočíval v tom, že vzdoroval pokušení, aby proklínal Boha (což byl satanův cíl!).

Problém nesprávné demonizace potíží

Dalším problémem v těchto nových pohledech na duchovní boj je příliš častá a rychlá *demonizace* některých potíží, které nejsou démonicky podmíněny, jako např. běžné nemoci či dokonce i psychické nemoci. Vymítání v takových případech nepomůže, naopak může ublížit, zvláště když je prováděno necitlivých způsobem. Nemocný člověk, ze kterého byl neúspěšně vymítán démon má pak dvojitý problém, svou nemoc či potíže a navíc pocit, že byl zavržen Bohem.

Velkým problémem je vymítání démonů u člověka, která setrvává v hříchu, a to bez pokání. Skutečné osvobození přichází skrze modlitbu a pokání. Nelze ospravedlňovat hříchy u věřících demonických ovlivněním, když tento člověk nechce činit pokání.

Zde spočívá velké riziko nového pohledu na duchovní boj, kterým je pasivita člověka, z něhož se vymítá „démon“. Chybí zde aktivní postoj ze strany člověka, který se exorcizmu poddává. Je možné, že v současné době, kdy lidé nechtějí mít odpovědnost, mnohým může takovým přístupem vyhovovat.

Pavlovův přístup k hříchům okultizmu

Démonické ovlivnění u **nevěřících** skutečně může existovat. Není to jen záležitost psychologie. Většinou k němu dochází skrze vědomý vstup člověka do této oblasti. Z druhé strany nemáme důvod se domnívat, že hříchy okultizmu jsou nějaké mimořádné hříchy, jak je to často prezentováno v charismatických kruzích. Mezi skutky lidské svévole jsou na stejné úrovni jmenovány modlářství a čarodějství, stejně jako rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly (Ga 5,20). Skrze pokání a odvrácení se od těchto hříchů dochází k osvobození.

Při misijní aktivitě Pavla v Efezu: *Přicházeli i mnozí z těch, kteří uvěřili, a přede všemi vyznávali, že také oni dříve používali zaklínání. Nemálo pak těch, kteří se zabývali magií, přinesli své knihy a přede všemi je spálili. Jejich cena se odhadovala na padesát tisíc stříbrných.* (Sk 19,18-19). Žádné vymítání, ale víra, vyznání hříchů, odvrácení se od nich, tedy spálení knih.

Návrat k původnímu pojetí duchovního boje

Podle Božího slova je vhodné tedy chápat duchovní boj jako podřízení se Bohu a odpor vůči pokušení a nikoli svazování mocností. *Podříd'te se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.* (Jk 4,7) Během duchovního boje se nemáme soustředit na satana, nýbrž se obracet k Bohu.

Když Pavel píše Efezským o duchovním boji, nemluví o exorcizmu, vyhánění teritoriálních nebo generačních démonů, ale o oblečení si *plně Boží zbroje*: pás pravdy, pancíř spravedlnosti, obuv zvěstování evangelia, štít víry, přílba spasení a meč Ducha (Boží slovo).

Jsou to tedy zdánlivě ty obyčejné prostředky. Ale právě tyto prostředky jsou podle Božího slova tou pravou výzbrojí v duchovním boji.

V této souvislosti je vhodné si připomenout slova hymny reformace, písně „Hrad přepevný“, kterou zkomponoval Martin Luther jako parafrázi Žalmu 46. Slova této písně stručně shrnují celé biblické učení o ďáblu, Kristově vítězství nad ním a duchovním boji křesťana. Vidíme zde důraz na Boha a jeho svrchovanost nad Satanem, na Ježíše Krista, který je tím udatným rekem a na Boží slovo, které satana porazí. Jsou zde jmenovány stejné prostředky, které doporučovali a používali apoštolové.

Výzva k ostrážitosti na závěr

V otázce konfrontace s ďáblem a demony také bychom měli zachovávat **pokoru**. Ďábel je silnější než člověk.

Je to Ježíš, který spoutal siláka a vešel do jeho domu. *Což může někdo vejít do domu silného muže a uloupit jeho věci, jestliže dříve toho siláka nespoutá?* (Mt 12,29). Pouze On má moc na satanem.

Pro ty, kteří rádi používají silácká slova o svazování démonů a mocností, zní

slova varování. Dokonce ani andělé, kteří jsou mnohem mocnější než lidé, se neodvažovali toto činit. Zatracující soud nad těmito mocnostmi přenechávali Bohu.

Jsou to drzí opovážlivci; nechvějí se před nadpozemskými mocnostmi a rouhají se jim. Ani andělé, ačkoli jsou větší silou a mocí, nevynášejí nad těmi mocnostmi před Pánem zatracující soud. (2 Pt 2,10-11)

Podobně i tito blouznivci poskvřňují své tělo, žádnou autoritu neuznávají, nadpozemským mocnostem se rouhají. A přece sám archanděl Michael, když se přel s ďáblem o Mojžíšovo tělo, neosmělil se vynést nad ním zatracující soud, ale řekl: Potrestej tě Hospodin. (Ju 8-9)

Štěpán Ruckí
(výňatek z přednášky na BŠP,
13. 12. 2014)

Několik myšlenek z BŠP

Jób a teodicea

(Stanislav Piętak, 13. 12. 2014)

Pojem teodicea použil poprvé německý vědec, filosof a teolog Gottfried Wilhelm von Leibniz a je odvozen z řeckých slov theos (bůh) a dikaios (spravedlivý), což se dá volně přeložit jako ospravedlnění Boha. Teodicea se zabývá otázkou: Proč Bůh, pokud je všemohoucí a dobrý, dopouští zlo? Tato problematika trápí filozofy už od starověku. Pro mnohé lidi je to argument k odmítnutí Boha. Musíme si ale uvědomit, že to není Bůh, kdo potřebuje ospravedlnění, ale lidé. Bůh vzal na sebe původce zla (hřích), aby jej zničil a nabídl nám v Kristu ospravedlnění.

Abychom vyřešili otázku, kterou se zabývá teodicea, musíme pochopit všechny skutečnosti (existence všemohoucího a dobrého Boha a současně i zla) v perspektivě věčnosti. Poslední slovo nebude mít zlo, ale Bůh. Důležitý je náš životní postoj. Jsme povoláni k tomu, abychom přemáhali zlo dobrem. Náš život má být argumentem pro okolí, že Bůh je dobrý.

Jób a modlitba

(Michal Klus, 24. 1. 2015)

V knize Jób nacházíme několik zmínek o modlitbě v různých životních situacích. Jóbův modlitební život a jeho zkušenost nám mohou být v mnoha ohledech příkladem. Jób se modlil za své děti (Jb 1,5). Stejně i my bychom se měli modlit za své blízké. Ještě v době hojnosti prožíval Jób důvěrné rozhovory s Bohem (Jb 29,4). Usilujme o to, aby naše modlitby byly skutečně důvěrnými rozhovory s Bohem, a nedopusťme, aby nás lákadla tohoto světa připravila o tyto vzácné chvíle společenství s naším Pánem. V době utrpení vyléval Jób před Bohem své srdce (např. Jb 7, 17-21; 13,23-28). Nekritizujme zoufalé modlitby trpících, ale raději je nesme na modlitbách. Po setkání s Bohem se Jób pokořuje a uznává Boží svrchovanost (Jb 42,1-6). Na závěr se Jób modlí za své přátele a Bůh jim odpouští a mění Jóbův úděl (Jb 42,7-10). Pamatujme, že naše modlitby přinášejí požehnání nám i druhým.

Služba vlastním dětem

(Jan Tomala, 24. 1. 2015)

Vyučování dětí Božím pravdám je na mnoha místech Bible zdůrazněno jako prvořadý úkol rodičů. Rodiče musí mít správný vztah k Bohu a znát Boží slovo, aby mohli vést děti ke Kristu. Je dobré,

když celá rodina začíná a končí den Božím slovem a modlitbou. Rodiče by měli nejen slovy, ale především svým osobním příkladem ukazovat, že skutečně milují Krista a berou svoji víru vážně. Děti často napodobují své rodiče a poznají, pokud rodiče říkají něco jiného, než ve skutečnosti činí. Rodiče jen těžko svým dětem vštípi něco, co sami nemají. Nelitujeme času věnovaného dětem. Jsou nám svěřeny pouze na krátký čas, proto ho dobře využijme. Služba dětem, jejich výchova (německy „Erziehung“) by měla sloužit k jejich vyzáření (německy „ziehen“) výš, blíže Bohu.

Jób a víra

(Jan Fojcik, 14. 2. 2015)

Jób je hned třikrát popsán jako „muž bezúhonný a přímý, bál se Boha a vystříhal se zlého“. Jedná se o jakousi charakteristiku Jóbovy víry. Jóbova přímota a bázeň před Bohem poukazují na jeho vztah k Bohu a Jóbova bezúhonnost a vystříhání se zlého ukazují na jeho vztah ke zlu. Základem je přitom vztah k Bohu, z něhož pak pramení vztah k vnějším věcem. Jóbova víra je podrobena zkoušce. Aní my nemůžeme očekávat, že proplujeme životem bez jakékoliv nepříjemné zkušenosti. Zkouška ztráty nás může naučit, že bohatství máme v nebi. Zkouška utopení nám může ukázat, v čem spočívá skutečný život. Zkouška pochybnosti nám může pomoci seznámit se se skutečným Bohem. Bůh pak vstupuje do Jóbovy situace, není k Jóbovým slovům hluchý. Bůh sice neodpovídá přímo na Jóbovy otázky, ale zjevuje mu svůj majestát, vykazuje Jóba do patřičných mezí a ukazuje mu, že svět se netočí kolem člověka, ale centrem všeho je Bůh. Jób na konci je jiný než Jób na za-

čátku, prožil osobní setkání s Bohem, které ho změnilo. Jóbova víra již není teoretická, ale osobní (Jb 42,4-5).

O ustanovování služebníků v církvi, luterský pohled na správu církve

(Stanislav Piętak, 14.2.2015)

Bible obsahuje příběhy mnoha lidí, kteří byli povoláni do služby, a byl jim svěřen určitý úkol (např. Mojžíš, Jozue, Izajáš, Jeremjáš, Matěj). Na příkladech ustanovení těchto osob do služby můžeme vidět jednak způsob, jakým si je Bůh povolal, a jednak vlastnosti, které by Boží služebník měl mít. V procesu výběru a ustanovení do služby má mít vždy rozhodující slovo Bůh a jeho kritéria.

Reformace uznává *vocatio interna* (vnitřní povolání) a *vocatio externa* (vnější povolání). Vnitřní povolání působí Duch svatý a vnější povolání stvrzuje sbor. Řád církve řešící vnější povolání nesmí odporovat Božím záměrům. Novozákonní povolání se řídí zásadou všeobecného kněžství. Povolání je povoláním ke službě, nikoliv ke zvláštnímu stavu. Jediným novozákonním knězem je Ježíš Kristus, který jednou provždy obětoval sám sebe. Každý křesťan je povolán k posvěcenému životu, má střežit své znovuzrození a žít z moci Božího slova a modlitby.

Zvukové záznamy jednotlivých přednášek z několika posledních ročníků BŠP naleznete na webových stránkách Daniela Svobody

www.daneksv.estranky.cz

připravil Martin Tomala

Od konfliktu ke společenství?

Nedávno byla v Polsku v nakladatelství Warty vydána publikace, která si zaslouží naši pozornost. Jedná se o dokument, který vypracovali luteráni společně s římskými katolíky. Přesněji, jedná se o útlou knížečku, kterou sepsala Lutersko-římskokatolická komise pro jednotu. Dovolím si uvést celý název: *Od konfliktu ke společenství. Společné lutersko-katolické připomenutí reformace z roku 1517. Zpráva lutersko-římskokatolické komise dialogu ve věci jednoty*. Jedná se o další krok dříve vytyčeným a nastoupeným směrem. V roce 1999 byl vydán dokument: Společná deklarace o ospravedlnění. V této původní deklaraci šlo o to, aby byl s odstupem času zhodnocen pokrok či změny v teologicky citlivé oblasti učení o ospravedlnění. Šlo o promýšlení jednoho ze základních pojmů reformace. Dovolím si připomenout, že Martin Luther považoval nauku o ospravedlnění za kardinální záležitost. Reformátor prohlásil, že na tomto článku (čtvrtý článek Augsburského vyznání) stojí a padá celá reformace.

V dokumentu *Od konfliktu ke společenství* jsou, intelektuálně docela čestným způsobem, reflektovány jak historické skutečnosti tak stav dialogu dnes. Nebylo by vůbec od věci se tímto dokumentem zabývat a o závěrech komise třeba odborně (a v našem slezském kontextu nutno podotknout: bez emocí) diskutovat. Nejsm si totiž jist, zda jsou všechny závěry komise beze zbytku pro nás akceptovatelné. Celý počín se vztahuje jaksi automaticky k výročí reformace v roce 2017. Tato

skutečnost je v dokumentu vícekrát zmiňována.

Publikace *Od konfliktu ke společenství* zmiňuje soudobé výzvy, které stojí jak před katolíky, tak i luterány. Jde o to, že v mnohých státech Evropy se křesťané stávají menšinou, že za těch 500 let od reformace se zásadním způsobem změnil poměr sil. Evropa byla tehdy křesťanským prostorem, teď se kupříkladu situace radikálně mění ve prospěch muslimů. Další zmiňovanou výzvou stojící před těmito dvěma konfesemi je letniční a charismatické hnutí.

Ale v podstatě celý dokument vyznívá až sladkobolně optimisticky. Máme dojem, že prostě jdeme neodvratně ke kýženému, všemi požadovanému a jedině možnému jednotě.

Kdyby... papež František v reakci na tento dokument při audienci luteránů ve Vatikánu neřekl něco, co zchladí ekumenické nadšení. Podotýká:

„Otázky vztahující se k důstojnosti lidské bytosti od počátku jejího života až do konce, stejně jako otázky týkající se rodiny, manželství a sexuality, nelze přecházet mlčením nebo zcela pomíjet jenom proto, že nechceme ohrozit dosažený ekumenický konsenzus. Byla by škoda, kdyby se v takových důležitých otázkách svázaných s lidskou existencí projevil nově konfesní rozdíly.“

Toto stojí za komentář:

Ve věroučných otázkách sice dochází k postupnému sblížování, ale to, že evropští a američtí luteráni zvolili v otázkách týkajících se homosexuality, rozvodů, eutanazie a ukončení těhotenství nebiblický přístup, může způsobit kuriózně pohyb opačným směrem. Místo rozdělení na základě věroučných otázek vznikne rozdělení na základě otázek etických.

V dokumentu je zmíněno, že Luthe-
rovi vadila středověká církevní praxe
a tak se vůči ní radikálně vymezil. Bylo
by trpce úsměvné, kdyby se římská cír-
kev oddělila v dialogu od luterských cír-
kví, které jsou ve své praxi nebiblické.
Přímo kuriózní by bylo, kdyby tzv. eku-
menický dialog ztroskotal na tom, že
římskokatolická strana shledá luter-
skou církevní praxi jako biblicky nepří-
jatelnou.

Zbyšek Kaleta

Kto znał, może sobie nos- talgicznie zaśpiewać...

Muzyczne wspomnienia
na śp. Tadek Stańka

Jako długoletni partner muzyczny
swojego „kuzynowatego kuzyna“ chiał-
bym przypomnieć kilka pieśni br. Tadek,
które w swoim czasie stały się popu-
larne i były śpiewane w latach 80tych
przez członków młodzieży głównie w pa-
rafii Ligotki Kameralnej. Choć nigdy nie
mieliśmy zamiaru śpiewać razem
w duecie, jednak tak jakoś wyszło. Brat
Tadek chciał odrodzić w trochę innej
wersji grupę Gloria i zaprosił dwu mu-
zyków, z których ten trzeci przez cały
miesiąc nie dotarł ani razu na próbę.
Więc zostaliśmy dwaj... i zaczęliśmy
grać razem w dwójkę. No cóż, drogi
Pańskie bywają różne... Osobiście bra-
łem to granie jako relaks przy swoich
„zapędach“ do sfery muzyki poważnej.

Osobák plný zpěv

1. Z Ostravy do Stříteže jede osobní vlak,
kola v rytmu tiki-taki ženou dál a dál,
z evangelizace vrací domů se mládež,
posílněna slovem Krista, samý smích a zpěv.
REF. V srdci mám radost (3x) v srdci mám zpěv!
2. Od Ostravy až po Střítež vlak je samý zpěv,
struny kytar rozpálené řinčí o sto šest,
sláva Boží dochází až k strojvedoucímu,
nevyruší nás, byť vláček dělal hu, hu, hu!
REF. V srdci mám radost (3x) v srdci mám zpěv!
3. Zvědavce pak strejda mocně evangelizuje,
a než z vlaku vysednou si, pochopí oč jde,
na konečné pak když pak přijde rozejít se nám,
víme, že se v Božím vlaku povežeme dál!
REF. V srdci mám radost (3x) v srdci mám zpěv!

Pieśń ta została napisana podczas
powrotu młodzieży pociągami z ewan-
gelizacji w Ostrawie, które organizował
pastor Władysław Santarius. „Strejdou”
jest tegoroczny jubilat J. Kokotek.

Můj Pán mne čistého jen chce

- REF.** Můj Pán mne čistého (3x) jen chce,
můj Pán mne čistého (3x) jen chce.
1. O cigaretách moudré knihy mluví,
že ničí plíce, tíží dýchání,
tak proč bych světákem měl být jen proto,
bych v čtyřiceti těžce chytal dech?
REF. Můj Pán mne čistého (3x) jen chce (2x).
 2. Alkohol ničil nejednoho borce,
než začal pít, tak chytřej vypadal,
však po hodině tak změnil podobu,
že opici se spíše podobal... jéé.
REF. Můj Pán mne čistého (3x) jen chce (2x).
 3. Když ožralého vidím s cigaretou,
jak slalomem po cestě špendluje,
tak v srdci poděkuju mému Pánu,
že dal mi sílu jiné život věst... jéé
REF. Můj Pán mne čistého (3x) jen chce (2x).

A oto chyba największa „halekačka“
z czasów naszego duetowania...

Tak, jako Jan

REF. Tak jako Jan (3x) v objetí Krista spočinout!

1. Tak jako Jan u večeře, u večeře svaté
v objetí Ježíše znaven spočinul –
přivínout se k Pánu, jak Jan u večeře,
neb i tebe Ježíš rád tě obejmje.

REF. Tak jako Jan (3x) v objetí Krista spočinout!

2. Tak jako Jan plné srdce lásky měl k Ježíši,
srdce lásky plné Pána má nade vše –
Pán přivíne k sobě cele tak, jak u večeře
tomu, kdo mu složí v oběť srdce své.

REF. Tak jako Jan (3x) v objetí Krista spočinout!

Jakoś wyszły tym razem same czeskie piosenki, ale może przyszłym razem, jeśli będą pozytywne reakcje...

Piotrek Molin

Aktuality ze světa

ČR. Evangelický teolog Jaroslav Vokoun byl dne 18. 12. 2014 jmenován profesorem teologie. Vokoun je autorem knih „Sondy do současné luterské teologie“ (2012), „Čist biblí zase jako Bibli“ (2011) či „Postkritický proud v současné angloamerické teologii“ (2009) a mnoha dalších monografií a článků.

Finsko. Více než 13 000 lidí opustilo finskou evangelickou luteránskou církev během tří dnů kvůli sporu kolem sňatků homosexuálů. Nespokojenost vyvolalo mimo jiné prohlášení arcibiskupa Kariho Makinena, že se „velmi raduje“ z toho, že sňatky osob stejného pohlaví budou díky rozhodnutí finského parlamentu už brzy legální.

Estonsko. V čele estonské luterské církve stanul Urmas Viilma. Do úřadu arcibiskupa byl uveden 3. února 2015. Od roku 2010 byl kazatelem v Tallin-

ském dómu. Od roku 2005 zasedá v konzistoři Estonské evangelické luterské církve. Urmas Viilma byl aktivním i v komunální politice za konzervativní politická uskupení. Nový arcibiskup je konzervativním teologem; vyslovil se kupříkladu proti tomu, aby se pastory mohli stát homosexuálové, kteří nežijí v celibátu. Je ženatý, s manželkou Egle má dceru.

Rusko. Dne 8. 2. 2015 byl uveden do úřadu arcibiskupa Evangelické luterské církve v Rusku, Ukrajině, Kazachstánu a Střední Asii Dietrich Borisovič Brauer, rodák z Vladivostoku. Nový představitel církve má 33 let.

Evropa – Polsko. Společenství evangelických církví v Evropě přiznalo městu Cieszyn titul „Evropské město reformace“. Dalším polským městem se stejným titulem je Vratislav (Wrocław).

Svět. Světová evangelikální aliance si na počátku roku zvolila nového generálního tajemníka. Stal se jím biskup Efraim Tendero z Filipín, který v úřadu nahradil Geoffa Tunnicliffa.

Slovensko. Dne 7. 2. 2015 se uskutečnilo referendum vyvolané Aliancí pro rodinu. V referendu byly položeny následující otázky: „1. Súhlasíte s tým, aby sa manželstvom nemohlo nazývať žiadne iné spolužitie osôb okrem zväzku medzi jedným mužom a jednou ženou? 2. Súhlasíte s tým, aby párom alebo skupinám osôb rovnakého pohlavia nebolo umožnené osvojenie (adopcia) detí a ich následná výchova? 3. Súhlasíte s tým, aby školy nemohli vyžadovať účasť detí na vyučovaní v oblasti sexuálneho správania či eutanázie, ak ich rodičia alebo deti samé nesúhlasia s obsahom vyučovania?“

Ochranu rodiny formou navržených otázek referenda podpořily i křesťanské církve na Slovensku, včetně sloven-

ských evangelických biskupů. Tamější Ekumenická rada církví se výslovně distancovala od článku evangelického duchovního Ondřeje Prostreďníka, který se tisku vyslovil pro registrovaná partnerství homosexuálů. Referenda se nakonec zúčastnil jen necelý milión oprávněných voličů, kteří v drtivé většině hlasovali pro kladnou odpověď na položené otázky. Protože účast nepřesáhla 50%, je referendum neplatné. Více informací lze nalézt na www.alianciazarodinu.sk.

Polsko. V první postní neděli byl v ustroňském kostele předán k užívání nový pohřební zpěvník Evangelicko-luterské církve v Polsku. Obsahuje 129 písní.

Norsko. Katolická církev v Oslu čelí obvinění ze zpronevěry státních peněz. Podle státního zástupce v Oslu uměle navyšovala počet svých členů, které registrovala bez jejich vědomí, aby dostávala více příspěvků. Neoprávněně si takto přišla na 50 milionů norských korun (v přepočtu přes 160 milionů Kč).

ČR. K blížícímu se 600. výročí upálení Mistra Jana Husa chystá Česká televize dvoudílný historický snímek s Matějem Hádkem v hlavní roli. Autorkou scénáře je Eva Kantůrková. Krátký dokumentární film chystá na konec roku rovněž studio Vistafilm.

Svět. Světová luterská federace otevřela internetovou stránku věnovanou blížícímu se jubileu reformace v roce 2017. Stránka je na adrese <http://2017.lutheranworld.org>.

Daniel Spratek

Konference pro muže

Třinecké kino Kosmos hostilo v sobotu 7. února 2015 jubilejní desátý ročník Konference pro muže. Desáté výročí se odrazilo i v tématu konference, kterým bylo heslo „Míř na desítku“. Také tento rok bylo hlavní téma rozděleno do několika oblastí a jednotliví řečníci se zamýšleli nad tím, jak mířit do černého ve vztahu s Bohem, ve vztahu s ženou a v církvi. Letošní novinkou pak byla závěrečná panelová diskuze. V programu zazněla svědectví Honzy Paláta a Daniela Waclawka. „Chlapský“ zpěv doprovázela již tradičně skupina Citadela a celý program obohatila také vystoupení talentovaných umělců Tomáše a Andrzeje. Vraťme se ale ještě stručně k přednáškám, které tvoří každoročně základ Konference pro muže a jejichž obsah si stojí zato alespoň v několika bodech připomenout.

Milan Pecka se ve své přednášce zabýval tím, jak mířit do černého ve vztahu s Bohem. Přirovnal náš život k obrazu, který působí na naše okolí (ať už pozitivně nebo negativně) a který v konečném důsledku bude hodnotit samotný Bůh. Svým životem můžeme zvěstovat evangelium, nebo naopak Boha popírat. Zdůraznil, že skutečným křesťanstvím je osobní vztah s Bohem. Při hodnocení našeho křesťanství si musíme zodpovědět otázky: Jaký je můj životní cíl? Je můj život v souladu s Boží vůlí? Jaký je můj vztah k Bohu? Jak miluji Krista? Jen tehdy míříme na desítku, pokud jsme schopni opustit vše a jít za Ježíšem.

Jerry Farnik ve svém pojednání o směřování k cíli ve vztahu k ženě poukázal na širší kontext manželství a na

jeho význam v budování Božího království. Zdůraznil, že manželství věřícího muže a ženy má mnohem větší cíl než jen budování jejich vzájemného vztahu a založení rodiny. Mělo by být základním kamenem pro obnovu a rozvoj Božího království. Skrze manželství chce Bůh žehnat světu. Proto jsou v dnešní době manželství a rodina terčem satanových útoků. Rozvracením manželství a rodin se satanovi daří oslabovat růst Božího království. Připomenul také, že náš život je příliš krátký na to, abychom ho promarnili neshodami, hádkami a lhostejností. Čas nám svěřený musíme investovat do hodnot, které přetrvávají i do věčnosti. Krásné manželství není samo o sobě cílem (i když dobrým a správným), ale prostředkem k budování Božího království.

Lubomír Baďiar svou přednášku o míření na desítku v církvi postavil na obrazu ztroskotání Titanicu. Musíme si uvědomit, že lidé kolem nás jdou do zahynutí (topí se) a že agenda jejich záchrany byla svěřena církvi. Ve svých sborech bychom měli stavět záchranné čluny a plout na nich k tonoucím. Jako příklady těchto záchranných člunů pak uvedl pastorační vedení (v době individualismu lidé příliš nereagují na masové evangelizace, ale více oceňují osobní přístup), dobročinnost a azyl v komunitě (mít otevřené dveře pro druhé).

Věřím, že letošní Konference pro muže byla pro mnohé z nás velkým povzbuzením a inspirací. Chtěl bych tímto poděkovat všem, kteří se na organizaci této akce podíleli, a přeji jim hojnost Boží moudrosti a síly při přípravě dalšího ročníku.

Bližší informace, fotografie, videa, audio záznamy nebo prezentace jednotlivých přednášejících nejen z letošního

Konference pro muže naleznete na webových stránkách kpm.sceav.cz.

Martin Tomala

Literární hlídka

V nakladatelství OIKOYMENH vyšel soubor textů **Jako pták v kleci. Epigrafické památky starověké Levanty**. Jedná se o pátý svazek řady „Starověké písemnictví Levanty“, která přináší českému čtenáři řadu textů z archeologických nálezů, které se vztahují k Bibli.

Paulínky vydaly knihu **Tolkienovo vidění světa** s podtitulem *Křesťanská filozofie Pána prstenů*. Jejím autorem je americký katolický filozof, apologeta a spisovatel Peter Kreeft.

Slovenská historička Eva Kowalská vydala knihu **Na dalekých cestách, v cudzích krajinách** s podtitulem *Sociální, kulturní a politický rozmer konfesionálneho exilu Uhorska v 17. storočí*. Přibližuje v ní osudy těch, kdo museli utéci z vlasti před protireformační perzekucí; zejména se věnuje vlně exulantů z let 1673–1674.

Česká biblická společnost vydala **Bibli kralickou šestidílnou**. Ve zdařilé grafické úpravě se českým čtenářům dostává do rukou v jednom svazku text šestidílné Bible kralické s původními poznámkami jejich překladatelů.

Edita Štěříková je známou autorkou řady publikací, věnujících se českému pobělohorskému exilu. V nakladatelství Kalich vyšla v loňském roce její nová kniha **Moravské exulantky v obnovené Jednotě bratrské**.

Po úvodních kapitolách, v nichž jsou představena pozice, služba a práva žen

v ochranovské Jednotě bratrské, následují životní příběhy sborových pracovníků a misionářek z řad Jednoty. Velká závěrečná kapitola je věnována jedné z nejvýznamnějších Moravanek – Anně Nitschmann, generální starší, jež se stala druhou manželkou hraběte Zinzendorfa. Jak je u Štěříkové obvyklé, čerpá ve velké míře z dosud často málo využitých archivních pramenů a skrze rozsáhlé citace nechává promlouvat samotné hrdinky své knihy. Bez zajímavosti není ani fakt, že v životopisech Moravanek se několikrát mihnou i zmínky o tajných návštěvách bohoslužeb v Ježíšově kostele v Těšíně.

V nakladatelství *Volvox Globator* vyšla kniha předního anglikánského teologa současnosti Alistera E. McGratha **Dějiny křesťanství – Úvod**. Velice fundovaně, přehledně a svěže podává základní přehled dějin křesťanství. Velice cenné jsou zejména pasáže věnované modernějším dějinám s výraznými přesahy do oblasti mimoevropského křesťanství. Nechybí ani zasazení do širšího kontextu myšlení jednotlivých období, umění či stupně poznání v oblasti přírodních věd (autor má kromě teologie vystudovánu i molekulární biofyziku).

Arménská genocida roku 1915

Publikujeme ukázkou z knihy A. E. McGratha „Dějiny křesťanství – Úvod“ (str. 459-460) v překladu Markéty Hofmeisterové, a to k připomenutí 100. výročí nadepsané genocidy.

„20. století začalo katastrofou, která přinesla nesmírný šok křesťanům ve východním Středozeří a byla zlomovou předzvěstí událostí, ke kterým v tomto století došlo později. Do první světové války se zapojila slabá Osmanská říše, která se po řadě vzpour proti své vládě

na Blízkém východě a v přilehlých oblastech začala rozpadat. Osmanská říše, v níž převládal islám, byla domovem velkého počtu neislámských obyvatel, mezi nimiž byli i arménští křesťané. V roce 1915 si řada masakrů a nucených deportací vyžádala mezi jedním až jedním a půl milionem arménských životů, národa, který přijal křesťanskou víru již v roce 301 a považoval se za nejstarší křesťanský národ v oblasti. Této události se říká „arménská genocida“. Události roku 1915 se však neobjevily zčistajasna. K řadě krveprolití proti arménským křesťanům docházelo v mnoha tureckých městech již v letech 1895–1897, které podle odhadů přinesly smrt 200 000 lidem. I když masakry z dubna 1915 nebyly vedeny proti křesťanům konkrétně, ale spíše obecně proti neislámským náboženským menšinám, nejvážněji byli postiženi Arméni. K těmto událostem došlo hluboko v Osmanské říši za válečných podmínek, což takřka znemožňovalo komunikaci a vnější intervenci. Pro zastavení zabíjení tam nebylo možné nic udělat. O měsíc později vlády Francie, Velké Británie a Ruska odsoudily tyto masakry v prohlášení jako „zločiny proti lidskosti a civilizaci“. Měla za ně být pohnána k odpovědnosti celá turecká vláda. [...] Smlouva z Lausanne (24. června 1923) [...] obsahovala „Vyhlášení amnestie“ pro všechny trestné činy spáchané tureckými činiteli mezi 1. srpnem 1914 a 20. listopadem 1922 – tedy i pro arménskou genocidu. Proti Turecku nebyla podniknuta žádná akce, což mnohé později – mezi nimi i Adolfa Hitlera – vedlo k tomu, že usoudili, že mezinárodní společenství takovéto akty genocidy toleruje, zejména pokud jsou prováděny pod rouškou „válečné mlhy“.

Dopad genocidy na světové křesťanství byl různorodý. Z regionálního hlediska to znamenalo katastrofu. Křesťané na Blízkém východě byli těmito událostmi šokováni a ochromeni. Jelikož mnozí z nich žili jako náboženská menšina pod muslimskou nadvládou, začali se strachovat, že by masakry mohly vést k obecnějším represím vůči křesťanům od dalších muslimských sil v oblasti. Získali přesvědčení, že jedinou možností, jak si zajistit bezpečnost, je se rozptýlit. Tak došlo k tomu, že velká část jich našla útočiště ve Spojených státech, kde tak lze dnes nalézt nejrozsáhlejší arménské společenství.“

Připravil Daniel Spratek

Křesťanské společenství před sto lety

Listopadové číslo anglickojazyčného časopisu *The Missionary Review of the World* přineslo v roce 1915 kratičkou zprávu o Křesťanském společenství na Těšínsku. Na str. 868 můžeme číst následující zprávu: *Pastor Monsky, tajemník Evangelické společnosti v Rakousku, potvrzuje, že nešťastné národnostní nepřátelství této země mizí v kružích Gemeinschaftu (evangelikálních křesťanů). „Kde je Ježíš opravdově v lidských srdcích, tam je pokoj a láska mezi různými národnostmi. Prožívám tuto skutečnost na Východní konferenci v Těšíně v Rakouském Slezsku. Němečtí a polští bratři zpívají najednou tytéž písně, každý ve svém jazyce. Jeden se modlí polsky a je ihned následován někým jiným v němčině. (...)*

Aktuality z KS

Štěpánská slavnost se v roce 2014 uskutečnila v kostele Na Nivách v Českém Těšíně; jejím tématem bylo „Pronásledování křesťanů v dnešní době“. V programu zazněly vyučování pastora Martina Piętaka, pozdravy biskupa SCEAV a předsedy KS. Přítomní zhlédli filmové projekce o situaci pronásledovaných křesťanů ve světě a v separatistických oblastech Ukrajiny, po nichž následovaly přímluvné modlitby. V programu vystoupila také skupina KL Band.

Chata pod Lípou. Na setkání Rady KS byl slavnostně pověřen ke službě správce střediska Jan Szarzec, který tuto službu vykonává od loňského podzimu.

Pověření Jana Szarzece br. Milanem Peckou (foto Jos. Tomala)

Dopis CR. V reakci na neprodloužení pracovní činnosti S. Piętakovi ze strany vedení církve odeslala Rada KS Církevní radě SCEAV dne 23. 1. 2015 dopis, v němž mj. uvedla: „*Také by bylo vhodné ozřejmit, co znamená dobré jméno církve. Podle našeho názoru k dobrému jménu SCEAV zejména ne-*

přispívá skutečnost, že její vedení se nedovedlo doposud vypořádat s partnerskou smlouvou s organizací, která schvaluje žehnání homosexuálních párů a akceptuje faráře žijící v homosexuálních svazcích. Vyjadřujeme tímto náš zásadní nesouhlas s tvrzením, že by emeritní biskup poškozoval dobré jméno naší církve. Naopak jsme přesvědčeni, že svými dosavadními postoji přispíval k dobrému jménu naší církve tím, že vzdoroval negativním trendům, které se objevují v protestantských církvích nejen v zahraničí, ale i u nás.“

Biblické hodiny. V první polovině roku jsou na programu evangelizačně a misijsky zaměřená témata. Celý cyklus nese název „Face to face“; opírá se o biblické příběhy popisující setkání různých lidí s Ježíšem. Programy připravila E.C. M.I.S.E. pod vedením Zbyška Kality.

Ústřední konference delegátů je naplánována na 18. dubna 2015. Místem konání konference bude výjimečně Třinec. Hlavní proslov na téma „Pravda Písma – pravda v životě (na pozadí husovského jubilea)“ bude mít Stanislav Piętak. Jsou očekáváni rovněž hosté z Polska a ze Slovenska.

Festival dechovek je naplánován na 14. června 2015 v 15.00 hod.; místem konání festivalu je letní kino v Orlové.

XcamP 2015. Tématem XcamPu bude pilátovská otázka: „Co je pravda?“ Organizátoři chtějí při tvorbě témat také volně navázat na odkaz Mistra Jana Husa, od jehož smrti uplyne krátce před započítím XcamPu 600 let. Evangelistou bude pastor Jan Fojcik z Návsi, dopolední přednášky prosloví Lutz Scheufler z Německa.

KONFERENCE PRO MUŽE TVÁŘÍ V TVÁŘ, MÍŘ NA DESÍTKU! TŘINEC 7. 2. 2015

KONFERENCE PRO MUŽE TVÁŘÍ V TVÁŘ, MIŘ NA DESÍTKU! TŘINEC 7. 2. 2015

Časopis „Idea“ je určen pro vnitřní potřebu
Křesťanského Společenství-Spolecnosti Chrzešcijaňskej při SCEAV.

Redakce časopisu: Vedoucí redaktor: Štěpán Ruckí.

Redakční rada: Milan Pecka, Jan Ruckí, Urszula Szymeczek,
Daniel Spratek, Zbyšek Kaleta, Lukáš Borski, Martin Tomala.

Kontaktní adresa: Idea c/o MUDr. Štěpán Ruckí, CSc.,
Oldřichovice 544, 739 61 Třinec 1, tel.: 558 348 011,
email: stepan.rucki@seznam.cz.

viz také webová stránka: <http://www.ks-sch.cz/idea>